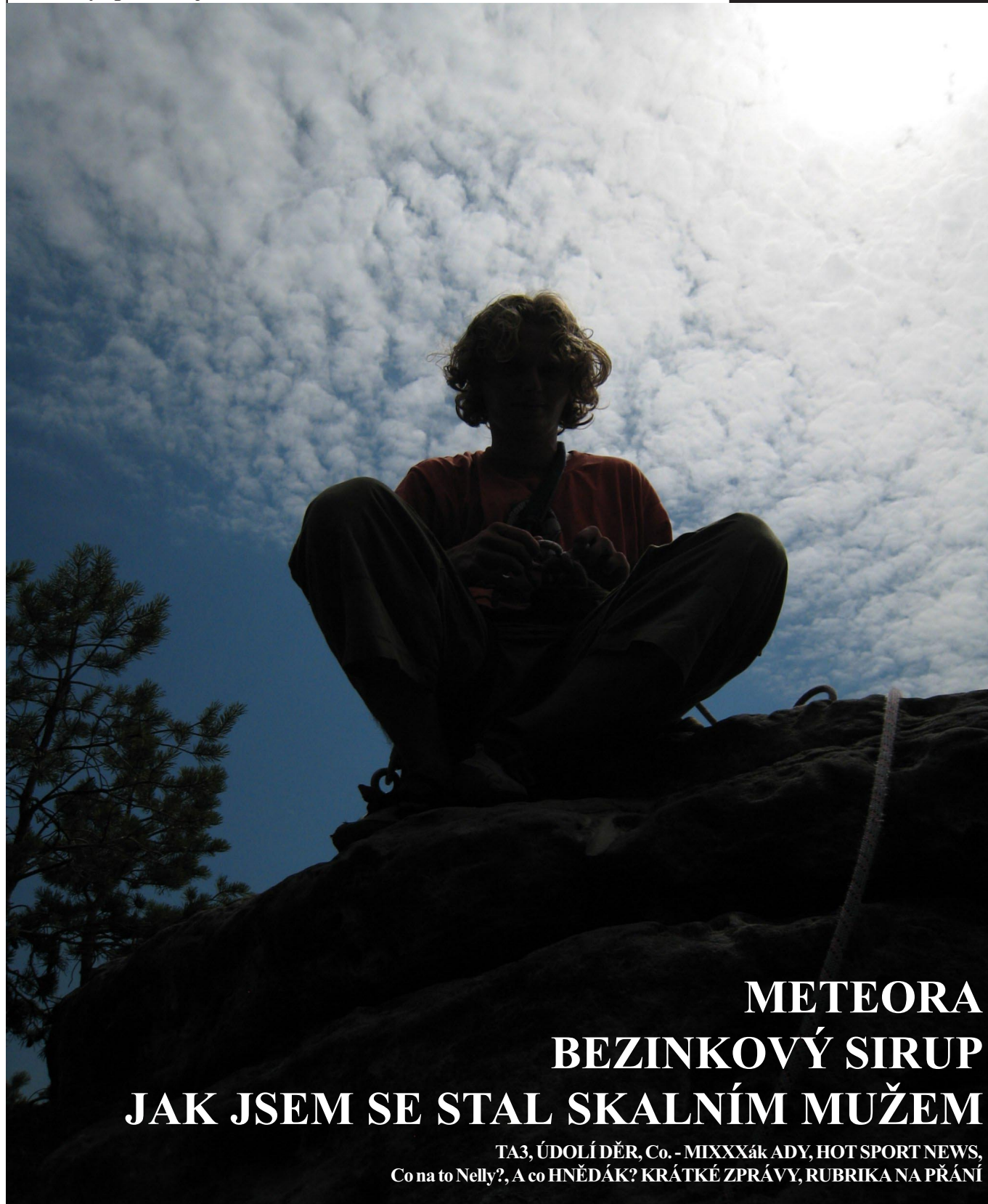

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

září 2007, číslo 9

METEORA BEZINKOVÝ SIRUP JAK JSEM SE STAL SKALNÍM MUŽEM

TA3, ÚDOLÍ DĚR, Co. - MIXXXák ADY, HOT SPORT NEWS,
Co na to Nelly?, A co HNĚDÁK? KRÁTKÉ ZPRÁVY, RUBRIKA NA PŘÁNÍ

Co řekl

krotitel divé zvěře Honza Lekeš,

když mu Lvice Elsa začala ocasem masírovat lýtko:

„Mám tě taky začít mlátit ocasem?!?“

Kromě papíru dále najdete:

Naprosto neuvěřitelných 14 (!!!) stran čtení nejen o lezení

Co řekl - Honza Lekeš, když ho masírovala princezna Nelly alias Lvica Elsa.....	2
Otevřeně o pingdo - princezna Nelly alias Lvica Elsa otevřeně promluvila o jejím přátelství s dr. Ferrariem.....	2
METEORA - co všechno v červnu viděli, lezli a zažili ve známé řecké lezecké oblasti Luki a Jožka.....	3
Co. MIXXXáci - obrázky a rozhovor s jedním kreslířem, který kreslí i lezení a o lezení.....	4
Jak jsem se stal skalním mužem - lezu už desátý rok, ale tenhle prestižní titul jsem si vysloužil až letos.....	6
Dámská jízda Hollentálská - aneb baby na výletě do známého rakouského údolí děr.....	8
Tatranský výlet - pár veselých postřehů a jedna fotka s pivem ze zájezdu Ivy a Karla do Tater.....	9
Bezinkový sirup - aneb jak to nakonec dopadlo s tím pětkovým hřebem na Kavkaze - 1. díl.....	10
Totál bulvár - učitel už zase dělá vylomeniny.....	11
Hot sport news - léto bylo přeplněné skvělými výkony a konečně se ukázali i mladí oši.....	12
Hnědák 2007 - je přeložen na příští rok.....	12
Krátké zprávy - Noví členové, Co dělá Nelly, nové cesty v Chříbech, Co sa chystá, Psali o nás etc.....	13
Rubrika na přání - tentokrát (nejen) pro všechny nové členy našeho oddílu.....	14
Kreslený ftip - malá lekce anatomie člena uherskobrodského TOP týmu.....	14

*foto na titulní straně:
Malý Kuba na vrcholu, Hrubice
(c) 2007 týčr*

MOTto:

Doug Scott

Zůstává skutečností, že svých nejlepších výstupů dosáhli slavní horolezci v době, kdy ještě nebyli slavnými. Pokud je sláva vůni hrdinských skutků, nemůže tomu ani být jinak.

Pingdo

Není to tak dlouho co skončila slavná Tour de France. Někdy v té době absolvovala princezna Nelly spolu s učitelem a Mladým Kubou More Bohemian sandstones, less Deutsche limestone Tour (viz článek na str. 6). Neželi ovšem jenom tihle tři. I když se o dalším členovi výpravy v žádném oficiálním vyjádření hlavních aktérů nikde nedočtete, je jasné, že jel taky. A kdo že je ten záhadný muž v pozadí? Kdo jiný než známý dr. Ferrari. Poté, co byl vyhozen z cyklistiky za údajné podávání dopingu svým svěřencům, přesunul se ke sportu, který byl ještě donedávna úplně čistý (jako padlý sníh - že by heroin? pozn. autora). Skutečným důvodem jeho vyhazovu ovšem nebyl doping - ten uměl Ferrari aplikovat tak bravurně, že na všechny prohřešky se přišlo často až hodně pozdě. Několik ziskuchtivých paparazzi však odhalilo jeho nechutné sexuální choutky. Ano, Ferrari je na holky! Ale ne na ledajaké. Ferrari je na krásné štíhlé mladé blondýnky. Atak se nemůžeme divit, že se poměrně snadno vetřel do přízně nejlepší uherskobrodské feny lezkyň, členky UB SOKOL TOP TÝMU Lvica Elsy, alias princezny Nelly. Všichni víme, jak bláhové a neukožené bývá mládí. A tahle mladá fenka byla při chuti. Chtěla lámat rekordy v psím lezení a zároveň chtěla být atraktivní pro svého nového milence Ferrariho. A tak i přesto, že všichni účastníci More Bohemian sandstones, less Deutsche limestone Tour podepsali antidopingovou chartu, byl u Lvica Elsy po absolvování Skalního muže objeven pozitivní vzorek A a následně i kontrolní vzorek B. Poté, co byl pozitivní i její kontrolní vzorek X a nakonec i kontrolní vzorky Y a Z, došla doktorům z antidopingové laboratoře abeceda. A ač se jim do toho moc nechtělo, museli do závěru svého elaborátu napsat: DOPOVALA! „Ano! Uherskobrodský oddíl je prohnitý dopingem! Bojujme proti tomuto zlu!“ křičela na svou obhajobu naprosto zlomená Nelly. Ve snaze alepsoň trochu se zbavit viny, okamžitě ukázala na Ferrariho: „Byl to on. To on mi podával povzbuzující látky jako nandrolon, dopamin, tritetraextradoublesteroid, koks, španělské mušky a další...“. Nelly ovšem nezůstala jen u Ferrariho. Komisařům z antidopingové laborky svěřila také informace o dalším traviči v našem sportu: „Dopuj i ostatní. Zásobuje je hlavně jistý strýc Janáček!“ řekla naprosto otevřeně Nelly, které v té chvíli tekly slzy jako hrachy. Tiskovka se rázem změnila v emotivní smršť obvinění a udávání. Nakonec Nelly prohlásila: „Snad nevěříte, že by byl někdo schopný lézt v kuse téměř čtrnáct dnů, a pak se zúčastnit a úspěšně absolvovat takový hardcore závod, jakým byl Skalní muž? Minimálně ty španělské mušky měli i týčr a Malý Kuba! Očistíme náš sport od distributorů, jakými jsou Ferrari a Janáček! Stydím se za svůj prohřešek, i když jsem nevinná!“ Nelly slíbila, že se polepší a už to nikdy neudělá: „Chci být stále nejlepší skalní fenou na světě. Ale doping už nikdy nechci užít. Příště radši schovám svým sokyním lano, nebo je strhnu z vrcholového rajbasu, budu je zdržovat (podle vzoru F1) a tak podobně. Už žádné nekalé praktiky! TEN HNUSNÝ, ŠKAREDÝ A ZNIČUJÍCÍ DOPING UŽ NIKDY NEVEZMU! Kdo doping užívá, roztáčí ruskou ruletu.“ A co na to antidopingoví komisaři? Všechno naší Nelly uvěřili a propustili ji na dvoudenní podmínku oplátkou za to, že to na nás ostatní práskla....

- týčr -

Meteora

Pátek dne 8. 6. 2007 v 7:00 nasedáme do auta s 70 kg výzbroje a jídla a uháníme do Přerova, kde nasedáme do rychlíku směr Hradec Králové. Odtud v 15:30 autobusem směr Neratovice, Praha, Dolní Dvořiště a státní hranice s Rakouskem, které přejíždíme kolem půlnoci. Pak už celou noc jedeme do Benátek, kam celí rozlámaní přijíždíme v sobotu po 9. hodině. Hned se nalodíme na trajekt společnosti Anek Lines a v jednu hodinu vyplouváme. Teď nás čekalo 1000 km plavby Jadranským mořem, lenošení, koupání, opalování a hlavně nudy. Po 25 hodinách plavby se před námi objevují břehy Řecká a v 13 hodin připlouváme do přístavu Igoumenitsa. Nasedáme do autobusu a dáváme se na cestu do Meteory. Po čtyřech hodinách jízdy jsme v Meteore v kempu Vrachos (skály), kde se hned zabydlujeme.

Pondělí a úterý se věnujeme seznámení s oblastí Meteory, skalních věží vysokých přes 300 m. Na některých jsou kláštery, které ční jako orlí hnízda. V úterý večer jsme se dali dohromady s jednou dvojicí starších manželů. Jdeme na svou první seznamovací cestu na tomto zvláštním materiálu. Ze skály trčí oblázky a valouny různé velikosti. Lezeme 4 délkovou levou hranu Delfína obtížnosti 4+. Po dvou hodinách jsme na vrcholu a po nezbytném zápisu do vrcholovky slaňujeme již potmě. Je dobré mít s sebou dvě 60 m lana kvůli slanění, které bylo přes 50 metrů.

Ve středu jdeme navštívit největší zde se nacházející klášter Velká Meteora. Je zde moc návštěvníků hlavně šikmookých. Potom už jen nezbytná zastávka u Kristýny na pivo (1€) a koupání v bazénu v kempu.

Ve čtvrtek ráno o půl sedmé balíme matroš. S naší dvojicí jdeme na nástup pod věž sv. Duch vysoké 300 m. Když pod ní přídeme, s otevřenou hubou konstatujeme, že to nemožem vylézt. Po první délce se dostáváme do tempa, docela

*Jožka, Ambaria 4+, Meteora
foto archiv Luki*

*Luki, Ambaria 4+, Meteora
foto archiv Luki*

přelézám dost těžký komín ke štandu nad ním. Dobírám dědu, který leze s batohem, takže musí lézt venkem a ke štandu dolézá úplně hotový. Tak táhnu další délku a pak mě děda střídá. Pokračuje kolmým koutem na délce 40 m 3 jištění a z toho jedno přehlédl. Potom na mě přichází krize. Celou dobu lezeme na slunko a ve stínu bylo 40°C. Tak děda pokračuje dál a celkově po 5 hodinách dolézáme na vrchol. Zápis do vrcholovky a jdeme hledat slaňák. Po 100 m slanění jsme na pevné zemi a se zastávkou na pivo se vracíme zpět do kempu.

Lezeme každý den a je dobré lézt buď brzo ráno nebo v podvečer, kdy není takové horko.

V pondělí jdeme zkusit štěstí na Spindel - 50 m převislá samostatně stojící věžička. Moc se nám nedaří. Nejlehčí cesta je za 7-. Jinak nějaké hákovačky a těžší. Děda s Davidem jdou večer lézt tu cestu na Spindel, kterou sme nepřešli ráno, a já jdu do města.

Další tři dny už jsme u moře, kde nás to vůbec nebaví. Malým zpestřením byl čtvrteční výlet do kaňonu řeky Acheron, kde se nám děda Jožka málem utopil, ale všechno dopadlo dobře a je stále mezi námi.

V sobotu ráno v 9 hodin odjezd lodí z Igoumenitsa do Benátek. Zase ta nuda na lodi. Z Benátek odjíždíme v 10 hodin. Do Hradce Králové přijíždíme v 1 hodinu v noci. V Uherském Brodě jsme v 9 hodin ráno.

Lezené cesty:

Lukáš a Jožka

Delfin levá hrana: obtížnost 4+, 4 délky

Delfin pravá hrana: obtížnost 6, 4 délky

sv. Duch: obtížnost 5+, 9 délek

Ambária: obtížnost 4+, 4 délky

Strážce: obtížnost 5+, 5 délek

Jožka

Spindel: obtížnost 7-, 2 délky

Co. Mixxxáci

Tohleto by měl být hodně nepravidelný seriál o lidech, kteří kreslí komixy o lezení. Jasně, pro některé lidi by mohl být mnohem zajímavější netopýří muž, pavoučí muž a další profláknutí a neohrožení hrdinové s nadpřirozenými schopnostmi. Jenže, ač se to nezdá, i na poli horolezeckého komixu můžeme takovéto postavíčky najít. Tak zapomeňte na batmany a hurá do ráje lezeckých komixů....

Adrián ADY Czernik

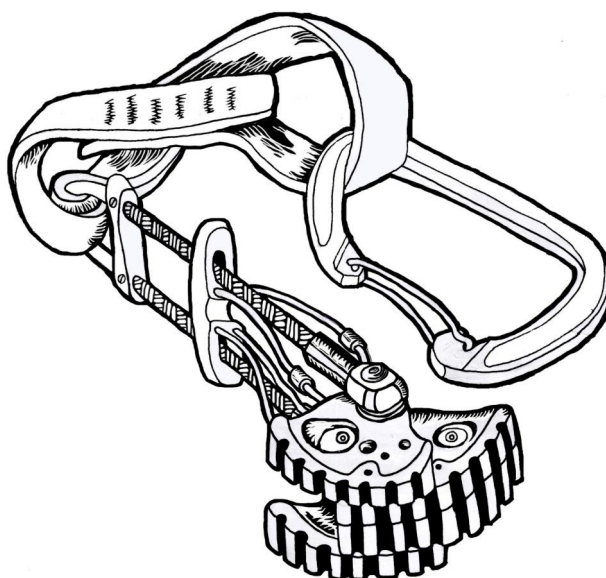
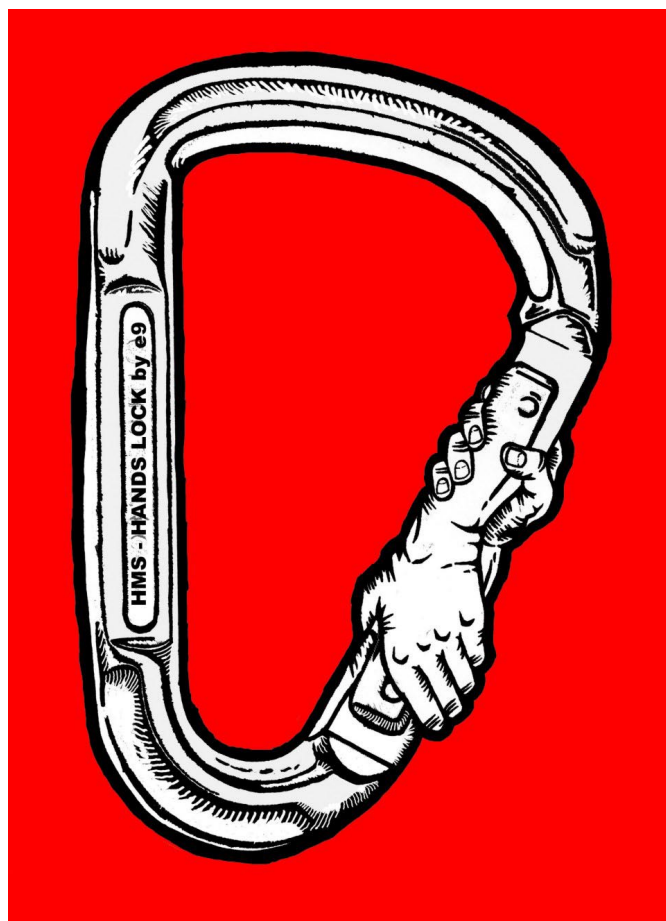
Je autorem návrhů na trička e9wear, autorem diplomů na druhý ročník Slováckého OUPN, ekolog (absolvent PŘF UP Olomouc, oboru Ochrana a tvorba ŽP), příležitostný lezec, pohodář, kreslíř a fotograf. Můj kámoš z vysoké **Adrian Ady Czernik**.

Bydliště: okraj Ostravské pánve

Povolání: biolog

Koníčky a zájmy: imaginace, příroda

Oblíbená četba a muzika: Jakub Vandrovce - Exorcista, hudba lidu Čanky (Čankyšou) a i všechno ostatní.

CZ: Ahoj, Ady. Co tě přivedlo ke kreslení obrázků s horolezeckou tematikou?

Ady: Jeden borec z 210, bylo to s ním dost dobrý brainstorming!
CZ: A co ty a lezení? Co, kde a kdy jsi lezl? Víš, že určitě nějaké výstupy máš, protože jsme spolu byli na výšce párkrát ve skalách. Pochlub se čtenářům CLIMBzinu.

Ady: Já se držím ponejvíce při zemi, ale skály mám rád, takový ten jejich magický pach a slunko poránu. Naposledy jsem byl na třeshách a pořádně jsem se v koruně nadlábnul. Nikdy jsem nevyšel něco, co by někoho uchvátilo. Téměř vždy to ale uchvátilo mě a to bylo to nejlepší. Tak nějak je to pro mě spíše o samotném výstupu než výstupech. V současné době již jsem evolučně zaostalý a nelezu.

CZ: Jak vnímáš ze své profese ochránáře lezení a ten věčný konflikt mezi lezci a ochranou přírody?

Ady: No vzhledem k tomu, že jsme součástí nekonečného vesmíru, přestože by měl podle některých někde začínat a končit to problém občas je, když se leze tam, kam se nemá, a v dobu, kdy se nesmí. Jako všude pár lidí zavaří všem ostatním. Takže buďme nějak friendly navzájem. Naštvat lidi jde lehce, ale důvěru a otevření skal je pak třeba budovat velmi dlouho, takže tak.

CZ: Víš, že jsi hodně kreslil na vysoké. Platí to stále, nebo tě naprosto pohltil profesní život a na tuhle „zábavu“ už nezbyvá čas?

Ady: Na tohle moc času nemám, spíše si „kreslím“ v myslí, pár obrazů a námětů na plastiky jsem už takhle vyrobil... :-)

- Svého kamaráda se vypytaval a o čas okradl exkluzivně pro CLIMBzin týčr -

5.15... ..nejlepší guma na světě
vychutnej si svou cestu na vrchol
a nyní akce

5 + 15 náhradních
absolutně zdarma!!!

Platí pouze ve vybraných outdoorových obchodech!

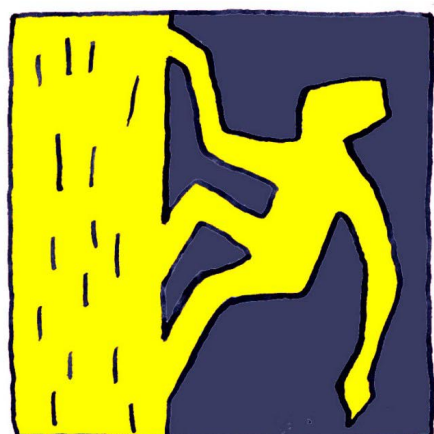
A HVĚZDY PAK SVÍTÍ NA CESTU

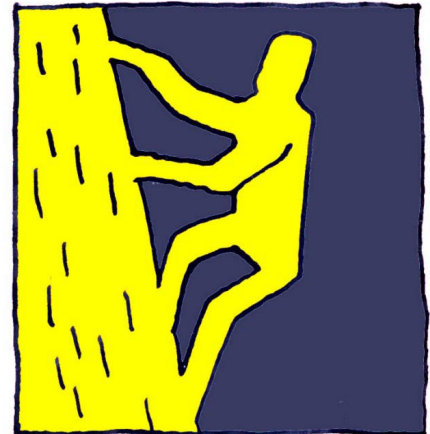
POMŮŽE HVĚZDĚ NAHORU

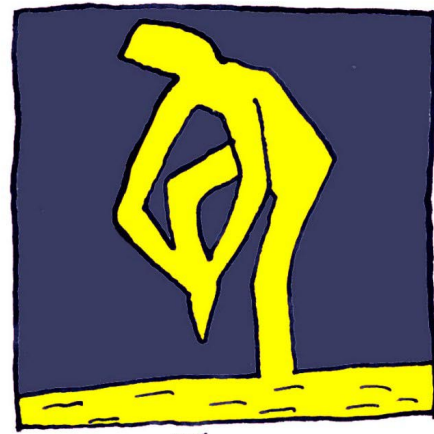
TŘI KRÁT TAK DLOUHO

DVAKRÁT TAK DLOUHO

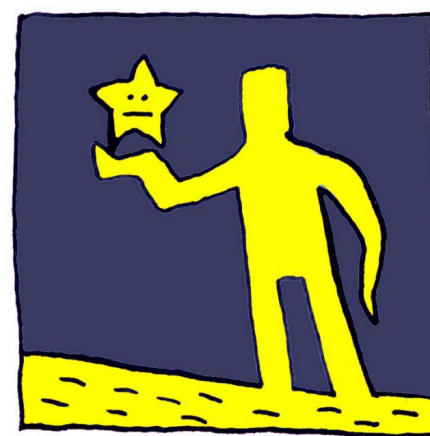
A LEŽE

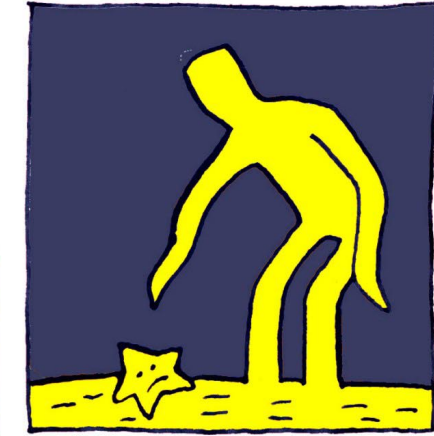
OBUJE SE

PODÍVA' KAM

TAK JI PAK NĚKDO ZVEDNE

NĚKDY SPADNE HVĚZDA

kresby a foto (c) ADY

Jak jsem se stal skalním mužem

Úterý 10. července 2007

Asi v 11:30 mně volá Macek z porodnice, že jestli chci být u toho mám okamžitě přijet. V porodnici jsem asi ve dvanáct 00. Přesně v jednu uslyším poprvé zakřičet malého Matěje ještě navázaného na jeho první lano...

Mates má právě 5 minut
foto (c) 2007 týčr

Čtvrtek 12. července 2007

Ráno se ve spěchu balím, myju nádoby, likviduju koše naloduju Nelly a jedu za Mackem a Matesem. Několik reportážních fotek a spěchám do Brna pro svoje nové lezečky (bohužel fiftýny neměli). Ještě na poště koupit měsíční dálniční známku a hurá na dálnici.

Už podruhé leteos sjíždím z dé jedničky ve směru na Kácov. Nejedu ani na šutr polní ani na Sázavafest. Jedu do Kolína. V Kolíně zastavuju u nemocnice a čekám na Malého Kubu. Přijíždí za chvíli. A že bysme mohli hnedka okouknout tu jejich skalku

Skála u Kohoutova mlýna
foto (c) 2007 týčr

(Skála u Kohoutova mlýna). Je to jen pár kilometrů...

Jsem docela unavený z událostí posledních dní i z dlouhé cesty, ale rychle se dostávám do tempa. Dokonce flešuju jednu sedmičku, kterou prý ještě nikdy nikdo na OS nebo fleš nedal. Dokonce ani reprezentant. (Jak jsem později zjistil, tu cestu už někdo OS dal přede mnou a ten reprezentant je junior a lezl to poprvé v jedenácti. - pozn. autora) Cesty jsou tu hodně boulderové. Často jeden dva kroky a pak už jen trojkový výlez. Ze skalky jedeme do Býchor na samotu u lesa, kde Kuba bydlí. Naložíme jeho věci, vrtačku, kovárnou, kruhy, bouldermatku a ještě spoustu dalších věcí (o kterých netušíme, že nám budou akorát celou dobu zabírat v autě místo). Rozhodujeme se, že jako první navštívíme Panťák. V Malé Skále zaparkujeme auto a jdeme si na jídlo a pivo do místní vyhlášené knajpy. Poprvé ochutnám Svijanskou jedenáctku. Když nás taktně vyhodí z hospody, uleháme pod rozestavěným lanovým centrem a skoro celou noc dobře spíme. Z dobrého spaní nás ruší jen občasně přátelské olíznutí od Nelly.

Pátek 13.

Lezeme na Panťáku. Je celkem kosa a vlhko. Pořád přemýšlím, kde je to vedro z předpovědí. Kuba mi ukazuje všechny lezitelné cesty. Daří se mi jít vše na flešáka a Kuba mě chválí. Dobrý pocit. V podstatě nejhorší byla první cesta az VIIIc - nešlo tak ani o to, že jišťo bylo trochu výš. Měl jsem strašně zmrzlé prsty. Zajímavá byla i druhá cesta VIIIa - docela morálovka. Vypadnout pod slaňákem - to by bylo asi až na zem. Následovalo kratší IXa s 1 bouldrem, pak dvě lehčí cesty za VII a nakonec nádherné vytrvalostní VIIIb.

Balíme a přesunujeme se do Labáku do Dolního Žlebu. Cestou se stavujeme v Kamenickém Šenově omrknout kamenné varhany (Panská skála).

Celý zbytek odpoledne ve žlebu trávíme posedáváním a poleháváním. K noclehu se přesunujeme na ověřené místo.

Sobota 14. července 2007

Brzo ráno nastupujeme do skal. Lezení nás oba úplně dostane. Jsem jaksi unavený. Kuba se vytrápí hned v prvním VIIIa a já laboruju v nástupu do druhé cesty za VIIIb. A to jsem sem přijel kvůli Yuchenovi za Xa!! No nic. Dneska přibrzdíme - stejně je vedro, zítra odpočnem a pak zaútočím. Nakonec dáme 5 cest maximálně VIIIc AF. Brzo to balíme a jedeme do Ostrova. Pojíme, v hospě dáme po dvou pivech a odebereme se na spaní. Únava pracuje.

Neděle 15. července - rest sundej

Máme rest day. V podstatě lezeme samé morálovky v Ostrově. Nic těžkého. Ale na písku to není často o velkých číslech - jde o to to přežít. Zjišťuju, že v Ostrově jsou 2 typy cest: od Běliny a vraždy. Všechny Bělinovy cesty jsou vraždy, které mají navíc šileně tvrdou klasu. Dám na flešáka VIIa a jdeme na cestu od Běliny. Už název mluví za vše - Krutá Marta - údajně VIIb - lehký osolený nástup, naprosto debilní cvakání prvního a jediného kruhu a následuje boulder, který by sám o sobě mohl být za VIIIb. Ale je to od Běliny, takže mám fleš jenom VIIIb. Pak lezeme na Velkou Tovární věž vnitřním komínem za III. To abychom se mohli pokochat pohledem na Nebeskou říši pěkně shora. Při bloumání mezi věžemi řešíme problémy velikosti oddílů. V Kolíně je prý velikánský oddíl a lezou tam jenom 2 lidi: autista a alkoholik (oba později poznám a ani s autismem toho prvního ani s alkoholismem toho druhého to není zas tak horké, i když... pozn. autora). Zlatý Brod - tam leze několik alkoholiků :-). Kuba mě posílá na OS nebo smrt do jakési vraždy za VI. Popisuje mi, co kde založím: „Tady dole jsou hodiny, pak máš kruh, pak vylezeš na polici (významně se odmlčí)... a tam nic nedáš, vlezeš tím osoleným sokolem, cvakneš druhý kruh, no a seš nahore“. Byl

Kuba a Nelly SKM 2007, Hrubice
foto (c) 2007 týčr

to vskutku nádherný zážitek.

Jdeme zpět do kempu. Je snad 100 celsiusů. Válime se, jíme, pijeme, koupeme, sledujeme MAMBU (lezec kočičák, který se do vrcholovek podepisuje Mamba (má na to samolebky) a leze jenom se škaředýma babama) a čekáme, kdy se konečně ochladí. Není signál, tak jedeme na Tisou, abych mohl brknout M+M. Cestou zpět se stavujeme na věžích u silnice. Naženu Kubu do nějaké neodjištěné spáry a ten si jen chrochtá (šly tam supr smyce) a pak si ještě dáme další Bělinovu vraždu za VIIa (=5 UIAA). Reálně je to tak za 7-. No nic, dáme pivko a jdeme spát.

Pondělí 16. července - opěd Labák DŽ

Totální vedro pokračuje. Na rozlez dáváme Bacha na trpaslíky VIIc. Kuba se pěkně vybojí asi 10 metrů nad podlahou v podobě obrovského šutru, v místech, kde z velké police má udělat naprosto nezajištěn nejtěší krok v cestě, aby se mohl konečně cvaknout. Pak valíme pod Yuchena. Vedro je fakt úděsné. I muchy jsou líné létat. Naženu Kubu do hooóódně zajímavé cesty Cosa Nostra VIIIa. Fakt psycho, takže si Kuba z cesty odnáší zážitků na celý život. Zkousím Yuchena - chyty se v tomhle vedru vůbec nedají držet - tohle je prostě úplně kničemu. Válime se na předskalí, hážeme Nelly šišky, balíme se a jdeme k autu. V restauračce si dáme oběd a valíme do Německa. Snad v Juře nebude takové vedro.

Úterý 17. července - únava na druhou

Ráno vyrážíme shánět průvodce. Mám pocit, že při tom projedeme půlku Jury, ale nakonec jsme úspěšní a máme si podle čeho vybrat oblast. Pro dnešek je to Weisenstein. Slunko pořád svítí jak o dušu. První dvě sedmičky jsou v pohodě. Ale další cesty jsou pro mě už jenom utrpení, zatímco Kuba válí jednu lajnu za druhou. Prstové dírký, velké díry - něco, co mi moc nesedí a na co nejsem vůbec zvyklý. Z mého pohledu stál tenhle den totálně za...

Středa 18. července - Action Directu

Konečně se ochladilo. Bohužel ale taky přes noc sprchlo. To znamenalo 2 věci - museli jsme se stěhovat pod převis a ráno

máme čas na prohlídku legendárního Action Directu. 12 metrů šiléného převisu po dírkách na jeden nebo dva prsty - nechápu to hlavně proto, že ty dírký jsou tak strašně daleko od sebe.

Dalším programem je hledání oblasti, která bude na jih a nebude v lese. Nakonec přece jen nacházíme Schone Aussicht, na které jsou všechny cesty schone, takže krásné, popřípadě ještě krásnější. Zase se do toho trochu dostávám a daří se mi i flashnout nějakou 8-. Ale na Kubu samozřejmě nemám.

Čtvrtek 19. července - první devítka v Evropě

Dnes zůstáváme na místě našeho bivaku. Teda v sektoru Krotenseer Turm. Ano, je to tam, co vede slavný Bacharův Chasin the Train - první devítka v Evropě, kterou ten slavný lezec a celkem slušný saxofonista tenkrát v roce 1981 nakopal nám Evropanům prdel.

Samozřejmě si ani my s Kubou nemůžeme nechat po několika rozlzácích sedmách tu příležitost a chyty v cestě si ošaháme, tedy přesněji chyty v její první třetině. Dál je to totiž takový masox, že jsme to prostě nepřežili.

Tohle je náš poslední den v Juře. Lezeme hlavně sedmičky, ale zkusíme i nějaké ty cesty za 8- na OS - bohužel neúspěšně. Úplně poslední cestou v Juře je E.T. - takový krátký kvak, ale šlo to.

Míříme zpět do Čech. Projíždíme Prahu a frčíme na Prachůvek, kde lije jako z konve.

Pátek 20. července - pěkná desítka

Ráno jsem se ani nestihl vzpamatovat, a už mě Kuba provádí labyrintem prachovského skalního města. Jo, tady se nemáuje, ale my na to kašlem, nelozí se tu po dešti, a na to kašlem taky. Zkousím Kubovu cestu Mr. Magoo IXb. Dole to jde - i když k prvnímu je to daleko. Ke druhému to trocu ztěžkne, ale ten boulder pod třetím. Týýý vole, to sú lety! Jak na přehlídce letectva. No nic, jdeme pod Smítkárnou - totálně mokré bouldry v nástupech. Zkusíme si Káču. Je to VIIIb. Jdu na flešáka - Kuba mi radí, že tam nahoře za hranou je obrovské madlo. Celou cestu je to nenápadně do kopečka. Dolezu až nad ruhý kruh, těsně pod vršek, a hledám to madlo - nic! Hledám dál - furt nic!! Kuba křičí, že tam určitě „musí bejt“, jenže ono fut nic!!! Týýýý pííí... já se strašně bojím. Levá ruka už úplně zmrtnená, skákat není do čeho, leda dolů. Takže hopláááá. Pěkná desítka to byla.

Další zajímavé extempóre jsem předvedl v cestě za IXb. První pokus byl v poho - sice nevyšel, ale nevadí. Chvilí odpočívám a jdu do druhého. Hned po třetím kroku chytám šilény chaos. Mám pocit, že stupy nestojí a chyty nedrží. Jsem úplně blbě rukama. Klepu se metr pod prvním a dost vysoko nad podlahou. Dívám se dolů, jestli jako to bude fakt až na zem. Doprdele, bude. A asi to bude bolet, když skočím. Co teď? Skočím, nebo to risknout a popolézt ještě oten metr výš? Tlama by byla větší a

Diskuze nad pivem ve finiši SKM 2007, koupák, Hrubice
foto (c) 2007 týčr

možná i nekontrolovaná. Nadechnu se. Krok. Druhý, a hop po expresce. Ty vole, já žiju!!! Zkrátka moc poučný a veselý lezecký den.

Jedeme na Hrubici. Zítra se tu jde legendární Skalní muž. Směsice lezení, pochodového cvičení a alkoholového dýchánku s velkou kupou odvahy, kterou každý, kdo chce závod absolvovat, musí mít. A já vůl se rozhodl, že když jsem přežil dnešek, přežiju už úplně všechno.

Sobota 20. července

Je devět dvacet a my s Kubou, zatímco všichni ostatní závodníci jsou už dávno ve skalách, ještě pořád cucáme startovní pivo. Fujtajxl. Konečně vyrazíme. To pivo v břiše nic moc. První věž taky nic moc - název Hrobeček. Mám pocit, že jsem to včera nějak přehnal s vírou ve svou nesmrtnost. Na Hrobeček cestou za V. To nezní zle. Jenže od kruhu se staví na totálně oblý vrchol. Naprostá šílenost. A taky hodně blízké poznávání spolulezce. Vhodné především pro smíšené dvojice. Nakonec mi Kuba stoupá na sedák, na ramena, držím mu nohu v rajbasu, aby neuklouzla a jsem na vršku. Tak, už jenom 28 věží a cesta budou z nás Skalní muži. Popisovat celé to martyrium nemá ani moc cenu. Nejhorší je, že to ve skalách nekončí. Vše pokračuje pijatikou na koupáku, kde vyčerpaní lezci dohánějí body vypitými pivisky. Nakonec jsme jich s Kubou měli za celý den 15. Jo a cest, těch bylo 29. I Nelly, která byla celých 14 dnů k neutahání, jen leží a odpočívá, líně pozorujíc borce závodníky vracející vypitá piva na světlo boží. Pro vítězství všechno. A pro srandu taky. A pro lezení!...

Tak se ze mě, vážení, po deseti letech lezecké kariéry stal konečně Skalní muž.

- týčr -

Nahore: **Diplom SKM**, dole vlevo: **Lidová tvorba v Hruboskalsku**, dole vpravo: **finiš jednoho z účastníků SKM 2007 (ráno už mu bylo dobře)**, všechny fotky (c) 2007 týčr

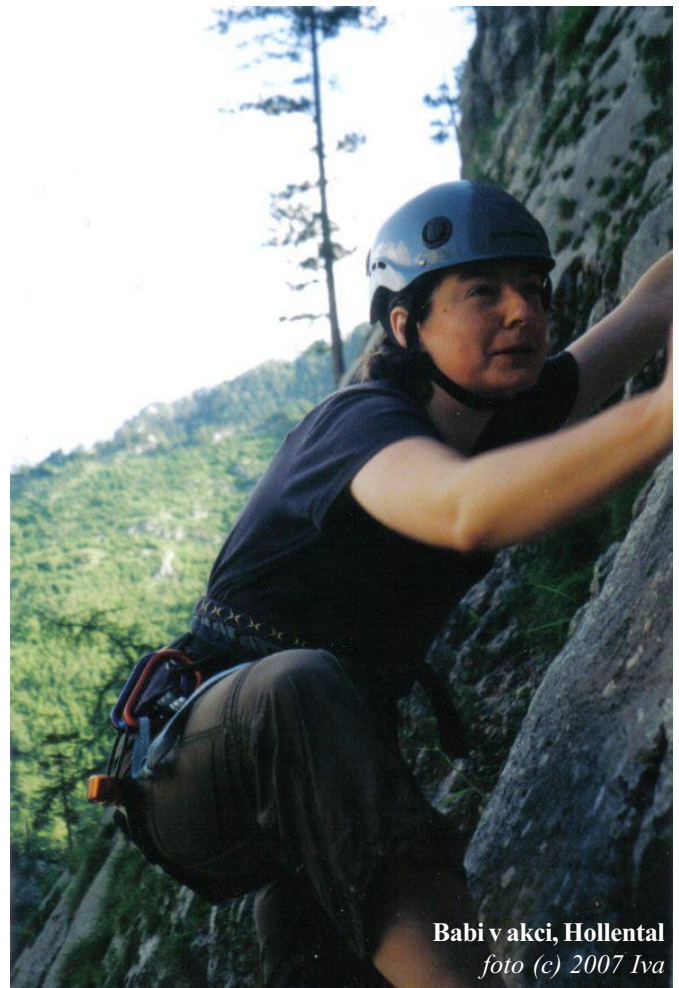
Dámská jízda HÖLLENTALSÁ

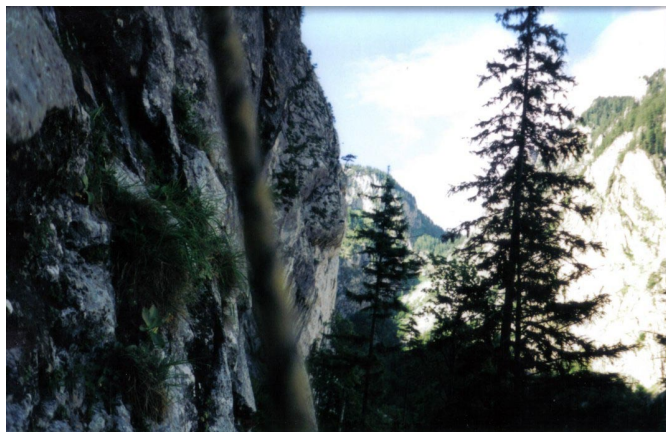
King Kong, Blechmayer, Hollental
foto (c) 2007 Iva

Až do letoška jsem byla přesvědčená, že vápno je ten nejšílenější šutr, jaký kdo vymyslel, a naprosto jsem nechápala, proč mezi tolika jedinci i přesto tak oblíbený. Pravda, důvodem bylo možná i to, že jsem ho zatím omakala jenom v Rudici a na Skalce, což pro věčné začátečníky asi není ten nejlepší terén.

Teprve letos jsem pochopila, že není vápno jako vápno a že to asi půjde. A tak zpráva o široko daleko profláklé oblasti lezecké Höllentalské dorazila až k našemu babskému týmu Iva & Luca, a jak jinak, stálo to za to. Neodradil nás ani vytrvalý páteční déšť a škodovečka už si to razila směr Kaiserbrunn. Uvítaly nás slunné hory a měly jsme co dělat, aby nám nevypadly oči úžasem z důlků. Vypadalo to víc než slibně. Když jsme asi u pátého domorodce vysondovaly, kde koupit průvodčíka, vrhly jsme se na skály.

Babi v akci, Hollental
foto (c) 2007 Iva

Nejdřív že něco pohodového na omakání ve Vordere Stadelwand, pak nás vyhnala bouřka.

Dalším našim cílem byl Weichtalwichtel za 6+, pro naši „silnou dvojku“ na prvním konci lana tou dobou vysoký cíl, a ukázalo se, že to i půjde. No v půli cesty jsme nechaly v krásném klíčovém převisku pověšený pytel a už si to mazaly zpět do Stadelwand, kde průvodce sliboval, jak jinak, než nádherné dlouhé pětkové cesty. Než jsme našly tu správnou část, trošičku den pokročil, ale nenechaly jsme se odradit a už mazaly nahoru. No ale už se fakt nějak stmívalo, v širém okolí se pásly akorát přímo pod námi rohaté kozy a stíny se už skoro ani neprotahovaly. Slanění je přece hračka, horší je, když lano je jaksi krátké a jediným jištěním jsou staré otrepané smyčky v rozpadající se skále. Ale my jsme přece holky šikovné, po důkladném prozkoumání terénu a několika skoroslaněních jsme našly ten správný strom, který pustil až dolů. To by člověk nevěřil, jakou může mít radost z úspěšného slanění.

Náš první výlet nás tak skvěle naladil, že sotva měsíc uplynul, už jsme tam byly zase. Naši novou výzvou byl King Kong 6+ v Blechmauerovi, kde jsme zjistily, že už nás tady asi znají nebo co, když se dva zdatní Moraváci, co nás předbíhali, ptali, jestli nejsme náhodou ty baby s červenou felicií, co tu byly i minule. No i tady jsme nechaly v cestě pytel a rozhodly se, že už by se slušelo vylézt nějakou cestu až do konce. A konečně se nám to taky povedlo, Nix für Süderer s malou variantou byla vskutku nádherná pohodová cesta, kterou jsme si vychutnaly až do konce. Takže ať žije vápno!

- Iva -

Tatranský výlet

To jsme se jednou s Karlem v červenci rozhodli, že pojedeme lézt do Tater. Jedno kam, hlavně že do skal. V Popradu jsme dokoupili pár friendů a průvodce a rozhodli se, že našim cílem bude Zbojanda. Na chatě jsme rozmotali fungl nové lano, odstříhli cedulky ze železa a vybrali cestu na příští ráno. Karel byl v rámci naší dvojky znalec místa, protože už Tatry prošel s bágem na zádech. Jak jsme ale zjistili později, v hledání cest to moc výhod nepřinášelo, ale o to pestřejší zážitky nás za to čekaly.

Motyka na Široké veži byla naše první cesta a byla moc pěkná. Pohodová, s jedním náročnějším kouskem, tak akorát na seznámení s Tatrami. Karel je ovšem nezmar a že ještě, tak už jsme si to mastili do další cesty. Já už bych se tou dobou nejradši viděla v chatě na pivečku, tak jsem se při zakládání jištění aspoň rozhodla zbavit se trochu zátěže, bez pár vklíněnců se přece obejdeme, ne? A už letěly. Při cestě zpátky je Karel našel a asi to bylo nějaké místo s vysokou gravitací, nějaké železo tu zbylo i po jiných. Na cestu k chatě nám svítila jasná obloha posetá hvězdami a vycházejícím měsícem. Na chatě jsem svým příchodem asi v poklidně hoduující skupince u jednoho stolu

vzbudila lítost nebo co, že mi dokonce darovali vynikající porci palačinek.

Ranní budíček byl nekompromisní, v 6 jsme museli vyklidit jídelnu. Tak dnes jsme se rozhodli pro Javorový štít, který nám byl doporučen, prý moc pěkné lezení. Asi jsme nenašli ten správný nástup, trošku jsme se zapotili oproti slibované cestě v průvodci a skála se kvalitně lámala. A dnes se mi nějak nechtělo nebo co, tak jsem Karla po několikáté délce přesvědčila, že z toho mraku určitě bude pršet a že pivo na chatě je taky moc dobré a že je nejvyšší čas odsud vypadnout. Pivo na chatě bylo moc dobré, nicméně do večera vydrželo krásné slunné počasí a na Karlovi jsem viděla lehkou nervozitu.

Další den jsme byli krásně odpočatí a chtěla jsem udělat Karlovi radost, tak že tentokrát tu naši cestu v Javorových přece najdeme. No a asi jsme ji zase nenašli.. Karel při tahání první délky postupně ztrácel řeč, skála byla kapánek lámavá, místy to vypadalo, že odejde celý masiv dolů i s námi. Druhou délku jsem mu nechala velkoryse tahat taky, jen ať si to užije, když se tak těšil. Cestou našel několik rezavých skobek, které vytáhl, prohlédl a zase zatlačil zpátky, pozitivní znamení, že už tady někdo před námi byl. Chvillemi jsem si nebyla jistá, jestli si to s lezením nerozmyslel a nerozhodl se pro těžbu žuly, ještě že pod náma nikdo nebyl. I tentokrát se mi podařilo zahodit dolů pár vklíněnců, vypadalo to totiž, že bude možná bouřka, tak abych tolik nepřítahovala blesky. Druhá délka byla i na bezpečnějším konci lana velmi pikantní, netušila jsem že v Tatrách budu prasketat rovnou sedmičky, navíc ještě v kamenolomu. Po zajímavé závěrečné části, kdy se na mne z rádooby komína svrchu usmíval balvan velikosti člověka, který se chystal odejít každou chvíli dolů, jsem Karlovi slíbila, že ho asi zabiju. Nejspíš se mého vyhrožování lekl a zbytek cesty vybral spíš už jen kochací. Ale jak se říká, cesta končí až na chatě a něco na tom bude, cesta dolů byla také moc zajímavá a panoramatická, sem tam jsme spustili i kamennou lavinu.

A byl to poslední den, takže aspoň něco krátkého na Strelecké veži dáme. Nevím, jestli to bylo tím vysokohorským slunkem nebo nadmořskou výškou, ale strašně se mi zase nechtělo. No překonala jsem se, abych udělala Karlovi radost, a dali jsme ještě jednu kochací cestu, na jejímž závěru Karel našel jako bonus odhozený prsák – takže příště ho čeká zase o něco bezpečnější lezení.

- Iva -

placená naserce

Softšelové
FILCKY **TIRÁK**
znaménko neštěstí

Bezinkový sirup

díl první

Tak teda jo, řekl jsem si půl hodky před koncem šichty a jal se díla. Důvod byl pádný. Náš botanik, učitel a šéfredaktor v jedné osobě, a jeho mailová korespondence hrozící rozbitím držky. A ještě jedna poznámka na úvod, kdo byl na promítání může s klidem v srdci přeskochit o článek dál, protože tady se fakt již žádnou novinku nedozví.

Svinov
foto (c) 2007 Masik

Naše šou začala jednoho studeného dne v Ostravě-Svinově s bagáží neurčené hmotnosti a především krabicí výborných vdolečků a 4 litry slivovice. Má deprese z objemu zavazadel mě přešla poté, co se začaly po nádraží potulovat další osoby s podobnými hovadinami podobných objemů. Po nacpání autobusu až po střechu jsme nabrali směr ukrajinský Užhorod. Následovala povinná noční prohlídka města, první sovět union pivka a pak očekávání 18-ti hodinové cesty do Kyjeva. V Kyjevě vše proběhlo dle vzorce Užhorod, pouze s tím rozdílem, že z 18-ti hodinové cesty do Kyjeva se stala 26-ti hodinová cesta do Pjatigorsku. Nutno podotknout, že cestování vlakem je celkem pohodlné, člověk se stane přeborníkem v prší a několikrát proběhne standardní opilecké kolečko (hurá-ble-kocáb-hurá). Padly 3 litry, poslední Míša uchránila. K dispozici je zdarma vřelá voda ze samovaru, tedy pokud stevard topí, záchody jsou standard humus stejně jako u nás. Na nádraží v Pjatigorsku nás již čekal terénní bus, kterým jsme absolvovali poslední část cesty. Cesty krušné, hopsavé a dobrodružné, trvající 5 hodin maximálkou 70 km/hod na neutrál z kopce.

Beziny – náš cíl. Když člověk vidí poprvé bezinkovskou stěnu tak mu spadne čelist - 12 km délka 2 km výška. Po povinném ubytování v lágru, které proběhlo s drobnými problémky (prý jsme měli falešné razítko - ruští pašáci ho tento rok změnili z hranatého na kulaté, či co) jsme započali plány na dny budoucí. Představa byla jasná, první část akce jednodušší kopec na aklimatizaci, po návratu 2 dny oraz a pak zkusit nějaký kopec s 5 na začátku. Jako jednodušší kopec jsme zvolili Gestolu, která se té magické 5 hodně blížila. A aby to nebylo jen dupkání, tak padlo rozhodnutí pro cestu ledopádem severní stěny. Šak jsme sem přijeli lézt. Tak a teď vše nahlásit na KPC sovětskému mistru sportu Saratovovi a třást se, co na to tento borec staré školy řekne. Samozřejmě nám to shodil s tím, že se pobluje i ušima, však máme, teda měli jsme jen ty kopečky - Tatry a Alpy nejsou Kavkaz. No co, dopadli tak všichni, a zakázat nám to nemůže. Takže plán by jsme měli. Děvucha s Míšou se přidali k našim spolunocležníkům Seveřanům bratrům Stolárikům, s plánem vyrazit na Bezejmenou.

Den druhý – focení společného fota, pak jen já s Honzou, prý kdybychom se nevrátili, krysy na záda a vyrážíme. Dnes nás čeká celodenní pochod pod kopec. Zprvu máme cestu společnou po ledovci bezengy. Asi v polovině se naše cesty dělí. My směřujeme pod Gestolu. Děvucha, Míša a bratři do legendárního Rakouského bivaku.

Honza, jak už bývá jeho zvykem v první den, po cestě zkolaboval a zachránila ho až dopinková tyčinka od maminky, kterou mu koupila pro chvíle nejhorší. Do plánovaného místa bivaku jsme však nedošli, neb poslední kilák Honza ploužil s mistrovstvím tanečního mistra po čtyřech a na jeho další trápení jsem již neměl srdce. Tak nic, ráno nás čeká trochu delší nástup, zato na ledopád máme perfektní výhled. Ráno, 4:00, člověku se to zdá jako špatný vtip. Navařit, nalahko se sbalit na 3 dny a hurá za dobrodružstvím. Přes ledovec jdeme nenavázaní, ale poté co se četnost trhlin zvětšuje, měníme názor a pro sichr se navazujeme. Spodní část ledopádu není technicky obtížná, pouze při hledání cesty mezi trhlinami si člověk připadá jak pokusná krysa v labyrintu výzkumného centra nejmenované farmaceutické společnosti. Asi v polovině nás čeká skalní hřeben. Pokud někdo neví, jak vypadá skalní hřeben na Kavkaze, tak věřte, že je to hromada šutrů různých velikostí spojených jílem. Člověk by ani nevěřil, že jde v tomto humusu lézt po předních s pikly v ruce a sólo.

Za hřebínkem nás čekala hlavní šou tohoto podniku. Círka 50° ledofirm nevalné konzistence. Poté co jsme se probojovali o 300m výše s pochybným jištěním, nás čekal šok. Všechno těžké za sebou, před námi pouze jedna trhlina a pak jen dupačka do sedla, kde jsme plánovali bivak. A ta jedna mrška neměla konec ani začátek. Po dvou hodinách špekulování, jak s tou mrchou vydrbat, jsme nuceni udělat čelem vzad. Těch 300m humusu jsme si dali poctivě ještě jednou, a to směrem dolů, protože z abalakových hodin by za těchto podmínek slašoval snad jen sebevrah. Pod výšvihem jsme si vykopali již tradiční díru, uvařili a hupky na kutě. S myšlenkou rychlého a bezproblémového zbytku sestupu se nám usínalo dobře, ale kdybychom věděli, že...

Že druhý den bude pařák jak u moře, půlka mostů, po kterých jsme přešli směrem nahoru, neexistuje, šutra a led budou padat s pravidelností jízdních řádů a že dolů to nebude ledovec, ale potok, tak by jsme si možná i přivstali. Sumasumárum nám sestup ke stanu trval déle než výstup. Druhého dne jsme se již zkrápění kapkami deště oznamující příchod periody špatného počasí dopotáčeli zpět do lágru.

A jelikož jsem shnilý jak veš, tak se o dalších osudech, jako byl bujarý česko-ukrajinský večírek, výstup na Kundjum mižirky atd. dočtete v díle s pořadovou číslicí 2.

Prší a alkoholické kolečko
foto (c) 2007 Masik

foto: terénní rychlobus, první výhledy bezinskou stěnu, lágr, vyrážíme, gestola z ledovce, džangy-tau a šchara (bezinská stěna) ochočení, zvědaví a mlsní kozorožci (c) 2007 Masik

- Masik -

Totál bulvár

No tak je to tady. Slibované foto ze svatby Vítka Orlovského. Na fotce ovšem není hlavní aktér, ale až ten druhý v řadě - jeho svědek. Učitelstevj navlečen do zapůjčeného těšovského kroje - junák jak má být. Já vím, sliboval jsem ty z kostela, ale ty prostě nejsou tak dobré jak tato. Tak vám nezostává nic jiného, než si toho satanistu učitele v tom kroji v kostele přímo před oltářem (za zády ženicha) představit. A jen tak na okraj - bylo to pro něj hóóódně poučné.

- parta chřibských plchů -

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejžhavějšího, co uherskobrodští sokolici podnikli na horách, v nížních i hospodách. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Holt naši reportéři nemůžou být všude a jasnovidci v redakci opravdu nejsme, a ani křišťálovou kouli nám nepůjčili...

Pólo Maršálek zabodoval na Manínské Gastonce, kde dal 10. 6. 007 stylem **OS** cestu **Blok 7-7**.

Na stejném zájezdu na Manín se ukázala taky **Princezna Nelly**, která s lehkostí ji vlastní zahodila na chvíli **HIP-HOP** za hlavu a s ledovým klidem dávala **SOLO** nástupy do cest v obtížnosti až 3-!!!

Mladý Honza využil své brutální síly a opičího indexu šimpanze a v neděli 19. 6. t.r. vstoupil poprvé do spodní části osmého stupně. Tenhle kousek se mu podařil v cestě **Jiné časy 8-** stylem **PP na 3. (!) pokus** ve vyhlášeném Moravském Krasu na snad ještě vyhlášenějších Vaňousových dírách na Holštejně. K tomu ještě přidal v Koutech na Lidomorně **Kotašlovu variantu 6+/7- flash!** K super výkonům obrovská gratulace a přání, ať to i dál takhle šlape.

Týčr v červnu opět zopakoval své oblíbené **Finále 9-** stylem **RP** na Skalce u Trenčína a na radu místního šlachovitého kuřáka a bouchače Ďuriho se pustil do zkoušní Hraný Finále (psáno čistých devět, reálně asi 9-/9). Mezi pokusy si zajel do Krasu, kde bachnul **Epitu 9 PP**.

Honza Lekeš se připojil k úspěšným pokořitelům cesty **Jiné časy 8-** na Vaňouskách. Cestu s přehledem zvládl v neděli 24. 6. 07 stylem **flash!** Hned další středu potvrdil svou skvělou skalní formu na Skalce u Trenčína, kde bachnul oblíbený **Ulomený chyt 8- PP**.

Druhou polovinu června řádili v řecké Meteore **Jožka a Lukí**. O jejich lezení najdete víc na 3. straně v Lukiho reportáži.

Učitelскеj se vydal pod dohledem **Malého Kuby** na hodně veselý výlet na český píseček a do Frankenjura. Oba aktéři si ze svého téměř dvoutýdenního turné přivezli kromě několika hodně dlouhých letů také cenné rychlé přelezy v osmém stupni. **Malý Kuba: Dobytí nebe IXa (8-) PP**, Panteon, **Wilde 13 8- RP** 2. pokus, **Schöne Platte 8 Flash**, **Schöne Aussicht 8- PP**, **Schöner Leben 8-/8 OS**, vše Frankenjura. **Učitel: Dobytí nebe IXa (8-) flash**, Panteon, **Schöne Platte 8 PP** 2. pokus, **Schöne Aussicht 8- Flash**, obě Frankenjura. Kromě toho se zúčastnili populárního závodu Skalní muž, ve kterém uspěli, získali titul

Skalní muž a skončili celkově na 4. místě. Více o jejich tripu v článku na straně 7.

Hned po návratu z výletu s učitelem si **Malý Kuba** zajel do známé české žulové oblasti Roviště, kde využil svoji skvělou rozlezenost a bouchnul svoji první cestu za 9-! Jedná se o patnáctimetrovou boulderovou cestu **Nové Koření 9-** a Kuba ji zvládl **PP**. K tomuto velkému úspěchu přidal na Rovišti Kuba ještě další těžkou cestu na úplně spodní hranici devátého stupně a to **Čáru života 8+/9-** také **PP**. Kubo, neopouštěj náš oddíl, budeš nám moc chybět!

Ze svého oblíbeného Súlova si **učitelскеj** přivezl 18. srpna další pěkný **OS** - cestu **Neistá 7+/8-**.

Malý Kuba je momentálně neaktivnějším a nejlepším lezcíkem z uherskobrodského oddílu. Tuhle skutečnost potvrzuje svými skvělými výkony na všech možných površích. Své poslední skvělé kousky předvedl v Labáku a v Moravském Krasu. Labák: **Pochybná existence IXc (8+) PP**, Ostrov: **Pláč mrtvých borovic IXa (8-) OS**, Kras: **Moment 8 OS a Testament 8+ PP**.

Malý Kuba je opravdu k neutahání! Na své konto si připsal koncem srpence další 2 těžké cesty: 28. 8. Roviště **Lída 9- PP** a 29. 8. Skála u Kohoutova mlýna **Gold Cock 9- RP!** Kubo, pěkně to hrneš!!!

Další pecku si **Malý Kuba** připsal do svého deníčku v poslední srpnový den, kdy přešel **PP** cestu **Serpentino 8+/9-** v sektoru Smetiště na Krkavce.

Slušnou formu si i přes své nekončící večírky drží taky **mladý Honza**. V neděli 2. září se mu na Skalce podařilo přelést legendární **Vaskovce 7 PP** a následně i oblíbený **Ulomený chyt 8- PP**.

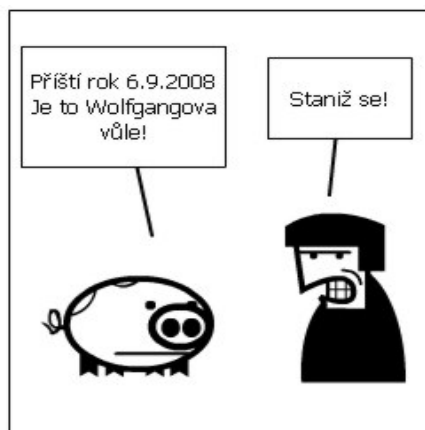
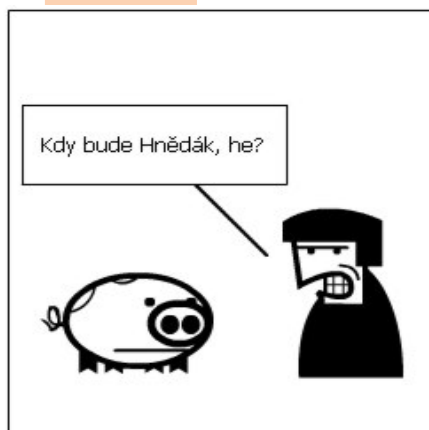
Parádní byl pro **učitele** poslední víkend letošních prázdnin. V sobotu si zajel na Kozla, kde vcelku v pohodě dal **PP Fialku 9-**. V neděli na výjezdu na Skalku se mu podařilo přelést nádhernou **Hranu finále 9-/9**. (Cesta je v průvodci psána za čistých 9, někteří ji dávají za 9-. Podle učitele je tak někde mezi. Ale víte co? Zkuste a uvidíte - než Finále original, to těžší je stoprocentně.)

Další těžkou routu si **učitelскеj** připsal o nádherném víkendu 15. a 16. září. Po několika pokusech, za mohutného povzbuzování malého Matěje a na krev v bolestivých dírkách ve výlezovém bouldru, si mohl konečně zařvat svoje jóóó a zapnout slaňák v **Žebříku (9)** na Lukově.

Do formy se po porodu pomalu a jistě dostává i **Macek**. Na Kráčkách dala 16. září mimo jiné cestu **Rajbasová 6- RP**.

Hnědák 007

oficiální vyjádření k letošnímu ročníku z www.climbers-uh.net

Psali o nás

Semtam se stane, že se členové našeho oddílu nachomýtnou k něčemu, co stojí za to, aby se o tom mluvilo a aby se o tom dozvědělo více lidí. A tak se občas objevíme v nějakém tom deníku, týdeníku či jiném plátku. 29. 6. 07 zveřejnil Slováký deník článek J. Solníkové, M. Končítíkové a děti z jejich školních družin informující o akci, kterou náš oddíl pro tyto děti připravil na naší stěně. Lezení a jízda na lanovce se dětem moc líbily. Akce proběhla v dopoledních hodinách 20. 6. Na tomto místě bychom chtěli poděkovat také vedení Sokola za možnost tuto zajímavou akci pro děti připravit.

foto (c) 2007 Macek

Nové cesty v Chříbech

Mohlo by se zdát, že možnosti pro prvovýstupy v Chříbech jsou již opravdu vyčerpány. Ale ještě stále to není pravda. Dvě nové cesty vznikly na věž Tank na Osvětimankách. Jejich autorem je Břeťa Lebloch. Skálu v místech zamýšlených prvovýstupů nejdříve jen očistil a cesty přešel free solo. Dnes je v každé cestě po jednom postupovém jištění (viz foto).

A - Cesta uherskobrodských sokolíků, 6+/7-

B - 5 ze 40, 5-

- týčr -

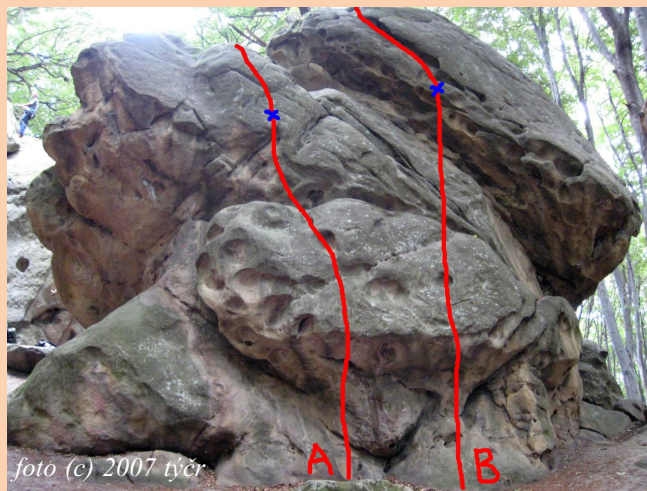

foto (c) 2007 týčr

Co se chystá

V říjnu nás čeká populární **výjezdní zasedání**. Podrobnosti se jistě včas dozvíte od vedení našeho oddílu.

Pravděpodobně v půlce listopadu, na studentský svátek (tedy 17. a 18. 11.), proběhne akce **STROP**. Tento krycí název vlastně ani nic neskrývá - jde o to natáhnout pořádně strop naší fantastické stěny, a tak ji ještě vylepšit.

Další zajímavá akce nás čeká na konci listopadu - jo, jo, už je to tak, chystá se další **PŮDA**. Více na přiložené pozvánce.

Noví členové

Tak nám 10/7/07 do oddílu přibyl nový horolezec. Bohužel fůma, že má 4 ruce, na každé 6 prstů a v pohodě dá na jedné paži 20 shybů se nepotvrčila. Ale i tak je to chlapík. Hned svou první cestu - sem na svět - dal na OS. Má ideální lezeckou váhu - nic oplácáného - 2,56 kg. Je jenom trochu menšího vzrůstu - 47 cm. To ale určitě vykompenzuje svojí brilantní technikou, na které v současné době intenzivně pracuje. Nutno ještě dodat, že bude asi hodně dobrý na stiskáčích. Už teď má stisk pekelně dobrý. A jmenuje se Matýsek.

foto (c) 2007 týčr

Dalším nováčkem v našem oddíle, který excelentně osnul svou první cestu v životě, se stal Honzík Lekeš. Na svět se mu moc nechtělo, ale už je mezi námi. Oddíl se nám parádně rozrůstá. No alespoň mají kluci hnedka kamaráda. A tak se není třeba bát, že by se při čekání na tatínky pod skálou nudili. Klukům přejme, ať se jim na tomhle světě líbí, a kdyby je to náhodou chytlo, tak ať jim to i parádně leze. Pánové, račte si to užít!

- redakce -

Rubrika na přání

tentokrát pro naše nové členy

Žeby slečna nacvičovala nástup do komína?

Každý správný climbér čte

CLIMBzin

THE BEST CLIMBING MAGAZIN

(NA SLOVÁCKU)

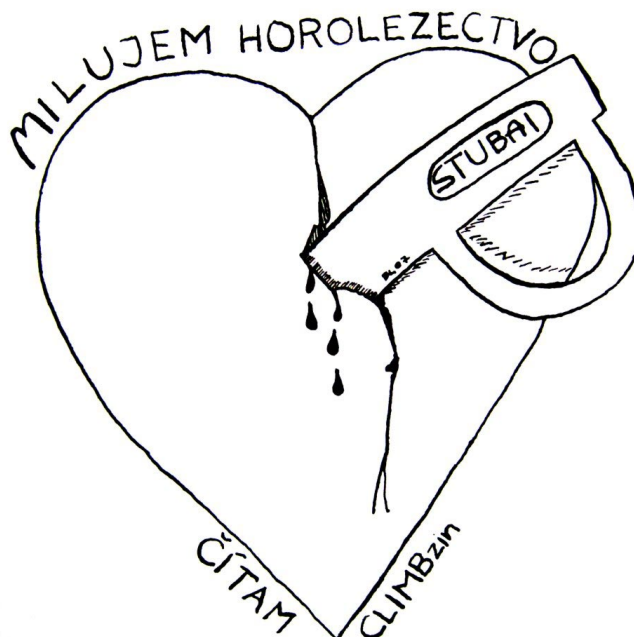

V příštím čísle mimo jiné:

Horké informace z blízkých i vzdálených skalek a hor, kreslený anebo jiný ftip, snad i další zajímavý rozhovor, rubrika na přání, nějaké ty drby chříbských plchů, rubrika na přání, asi budou zase nějaké ty závody a určitě najdete i mnoho dalších hňupin.

Trénuj se svým GURU!!!

A ber život s humorem!! Nauč sa anču!!!

Srdce člena uherskobrodského TOP týmu bije jenom pro CLIMBzin!

SPOLEČNÉ TRÉNINKY NA STĚNĚ V UB: středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16

Kdo se již nemůže tréninkem ani jeho druhou fází posunout dál, vezte že RT chodil večer před zájezdem na těžkou dardu do Višňového běhat aby shodil aspoň 20 deka. Zkuste to taky!!!

(c) 2007 autoři článků, fotografií a kreseb, hlavní grafik a celá redakce CLIMBzinu

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá), a vyjadřují názory a postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi vašimi!!!

CLIMBzin

občasný zpravodaj horolezeckého oddílu
TJ SOKOL Uherský Brod

šéfdirigent: učitel; grafika: teacher
foto: šeci z oddílu, občas někdo iný, sem-tam kradené gramatická korektúra: paní učitelka Křížová děkujeme
pressssss: momentálně jsme v presu, protože bez presu
Na internetu je časopis nově uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštěvujte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přelezech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

climbzin@seznam.cz

netetelefonujete ani nefaxujete!!!

nabídky k seznámení mohou krásné mladé kočičky posílat na
šéfdirigent@tyčr.cz

(ale neříkejte o tom Mackovi)